

LORETH ANNE WHITE

SÖTÉTEDIK

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHTHRILLEREK!

LORETH ANNE WHITE

SÖTÉTEDIK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

MEGGIE

„Nem szenttelen szemlélői vagyunk csupán a világnak. A tanúkat és a nyomozókat egyaránt erősen befolyásolja az, amit látni gondolnak, az, amit látni akarnak, és az, amit valójában látnak. Minél bizonytalanabb az utóbbi, annál nagyobb az első kettő hatása. Hasonlóképpen az emlékeink is függenek attól, amit hiszünk – az emberi elme nem alkalmas az információ objektív rögzítésére...”

– M. J. BROGAN: FELEDHETETLEN BŰNÖK

A nővérem a nappaliban, egy fehér polcon álló akváriumban tartotta az aranyhalait. Volt egy kis korallzátonyuk is, ahol elrejtőzhettek, csak ezüstös buborékok emelkedtek puhán a tökéletesen szabályozott hőmérsékletű és oxigéntartalmú víz felszínére. Gyerekkoromban aggodalmasan szemléltem azokat a kis narancssárga halakat, amint a börtönükben tátogva, dülledő szemmel mustrálták az üveget, hátha kiszabadulhatnak

valahol. *Ne butáskodj már, Meggie, mondta mindig a nővérem. Tökéletes világban élnek. A vizükben nincsenek ragadozók, azokkal csak szegény vadon élő halaknak kell megküzdeniük a tengerben.*

Sherry nem tudta, hogy néha a ragadozó ott él az orrunk előtt. Közöttünk. Abban a tökéletesen szabályozott világban. És éppen úgy néz ki, mint a többi hal az akváriumban...

MEG FELEMELTE A KEZÉT A BILLENTYŰZETRŐL, összedörzsölte az ujjait, hogy egy kis vért juttasson beléjük. A csontjai velejéig átfagyott, ahogy ujjatlan kesztyűben dolgozott a lakókocsi apró asztalánál.

A Csendes-óceánról fújó szél hintáztatta az egész járművet, a hókásától sűrű eső hangosan kopogott az ablakokon. Odakint fekete volt az ég, mennydörgés morajlott. A mólók nyikorogva feszítették a rögzítőköteleiket, az öböl vize sunyin felfelé osont, a hullámok már át-átcsaptak a parton felhalmozott homokzsákok fölött, és a kikötő épülete felé lopakodtak, ahonnan Noah meg ő alig egy órája jöttek el. A telefonvonalak nem működtek. Az egész partszakaszon elment az áram. Rohanvást érkezett a vihar és a cunami.

Meggie azért írt, hogy elterelje a figyelmét a várakozásról. Így legalább haladt. Megírja a történetét, mert erre vállalkozott – csakis ezért tért vissza Shelter Baybe.

Csakhogy nem tudta, mennyit fog kivenni belőle, és még mindig szívta az erejét.

Az öböl bejáratának fekete szikláin baljóslatú, mitológiai óriás-ként emelkedő világítótorony küklópszugarának időről időre sikerült áthatolnia a ködön, figyelmeztetve a tengerészeket az odalent

tátongó félelmetes állkapocsra. A ködkürt kísértetiesen bőgött fel – a szomorú, mélyben nyugvó hajóroncsok és odaveszett tengerészek rejtélyét idéző telt hang Meg lelkébe tépett.

A lakókocsit alaposan megpakolta, és készen állt rá, hogy bármelyik pillanatban feljebb induljon, ha tovább emelkedik az ár. Noah végre elaludt – mélyen, egyenletesen lélegzett Meg hálósákjában. A gyerek kimerült, és Meg ott akart vele maradni a kikötőnél, amíg csak lehet, mert az apja még kint volt a vízen. A bátyját kereste.

A parti őrségre nem számíthattak. Őket elárasztották a part menti vizekről érkező segélyhívások. Hajósok tömegeit érte váratlanul az időjárás drámai változása és a cunamiveszélyre figyelmeztető riasztás. Kicsit északabbra egy japán tankhajó sodródott tehetetlenül, és már veszélyesen közel került a Cannon Beach melletti sziklákhöz.

Meg az arcát dörzsölte kesztyűs kezével. Forogni kezdett a gyomra, ha csak Blake-re gondolt. Arra, ami köztük történt. A titkokra, amiket a Sutton testvérek megtartottak maguknak az évek során.

A titkokra, amik Meg családjának halálához vezettek.

Ha nincs Noah, már nem lenne itt. Visszament volna Seattle-be. De akármennyire gyűlölte is abban a pillanatban Blake-et, eszében nem volt cserben hagyni a fiát. Úgy döntött hát, vár, amíg a férfi felhívja a mobilján, vagy amíg visszatér.

Ha visszatér egyáltalán...

Kényszerítette magát, hogy megint a laptopjára koncentráljon. Már nem sokáig fogja bírni az akku. Nem folyamatában írt, a kirakós darabkái apránként álltak össze, ahogy egyenként elbeszélgetett a legfontosabb szereplőkkel, akik tudtak valamit Sherry meggyilkolásáról.

A halak Sherry akváriumában még a nyár vége előtt elpusztultak. A szüleim elfelejtették etetni őket. Aztán rólam is megfeledkeztek.

Én is meghaltam azon a nyáron, még ha másképpen is.

A városról nem is beszélve.

Sherry meggyilkolása előtt Shelter Bay mintaszerű, tökéletes kisváros volt. Olyan hely, ahová turisták özönlöttek eltölteni a szabadságukat, fagyaltoztak, lovagoltak a parton, és nevetve ülték körül a parkban rakott tábortüzeket. Ahol a gyerekek az utcán hagyták a biciklijüket, aztán másnap reggel ugyanott találták. Ahol az emberek soha nem zárták be a házak ajtaját, és a szomszédok forró almás pitét cseréltek egymással a kerítés fölött. Sherry halála felhasította a közösséget, és megdöbbenően fekete zsigerek kerültek napvilágra. Barátok váltak ellenségekké, az igazság hirtelen szürke zóna lett. Aznap ellopták az ártatlanságunkat. És ennyi nem volt elég. Mint amikor ráütnek egy üvegtáblára, az első repedések a következő hónapok során megállíthatatlanul terjedtek szerkesztét, hogy aztán mélyebb, még veszélyesebb hasadékok hátlójává álljanak össze, ami végül úgy, ahogy volt, elnyelt két teljes családot. És még több ember életének vetett véget.

Az a forró augusztusi nap is úgy kezdődött, mint száz másik. A nap felkelt, a lazachalászhajók pedig sirályok rikoctozása közepette indultak útnak. Fa koppant halkan fán, ahogy a kis rákászhajók a helyért vetélkedve játékosan lökdösték egymást a Bull Sutton Marina mólói mentén. Az éles szél víz-cseppeket emelt a levegőbe a nagy hullámok gördülő tarájáról, és meghajlította a hosszú földnyelv fehér homokján növény magas fűféléket. A partot nyaldosó habokban partfutók és

csigaforgatók gázoltak, a visszavonuló hullámok kagylókat hagytak hátra, hogy aztán újra előretörjenek, és megint hátrébb húzódjanak.

A nyár csupa dinnyéből, naptejből meg kerti sütogetésből állt, csupa mosolygó lila szederből, sótól bizsergő, nap melegengette bőrből, lombházak és még magasabb ágak meghódítása közben vörösre horzsolt térdből. Csupa tarkára festett bójából, rákos raguból meg hordalékfából készített műalkotásokból. Csupa friss sajtból a chillmooki tanyáról meg az öböl vizéből fogott és frissen kondérba dobott rózsaszín rákok tengervízillatából.

Ezen a nyáron teljes gázzal, az ifjúság tüzes lendületével kellett élni. És gördeszka szelével az ember hajában.

Csakhogy ez a nap más lesz. Mielőtt ártatlansága utolsó estéjén lenyugszik a nap, Sherry Brogan halott lesz. Rám pedig öntudatlanul találnak a vízben. Úgy hintázom a partot mosó hullámok hátán, mint egy döglött fóka. A bőröm fehér, akár egy hal hasa. A szám elkékült. Nyálkás hínár gubancolódik hosszú hajamba, a homlokomon jókora vágás tátong.

Majdnem negyedszázad telt el azóta...

Meg keze megállt a levegőben. Aztán a nő gyorsan a dokumentum tetejére görgetett, és begépelte a címet. *Ellopott ártatlanság*. Egy darabig csak bámulta, a kurzor kacsintgatott rá a sötét lakókocsiban. Mennydörgés csattant. Meg összerezcent, úgy érezte, a vérében is elektromosság cikázik. Villám csapott az öböl feketeségébe. Közeledett a vihar. Majdnem fölöttük járt. A havas eső még vadabbul zuhogott. Noah felnyögött álmában. A nő odapillantott, aztán átnyúlt az asztal fölött, és résnyire nyitotta a rolót az ujjáival. A havas

esőtől, a sötétségtől és a párától nem igazán lehetett látni, milyen magasan jár a víz. Még pár perc, és kimegy majd a zseblámpával, hogy újra ellenőrizze.

Kitörölte a címet, és újat gépelt helyette: *A köztünk élő idegen*. Az ajkát rágta.

Általában nem így működött ez.

Meg az összes többi könyvében pontosan tudta, ki lesz a tettes, még mielőtt nekilátott volna az írásnak. „Ne válassz megoldatlan ügyet.” Ez az igaz bűnügyi történetek megírásának alapszabálya. Mielőtt az ember nekilát a munkának, tudnia kell a végét. Tudni kellett, ki a gonosz, azt is, hogy elfogták, vádat emeltek ellene, bíróság elé állították és elítélték. Hogy sikerült igazságot szolgáltatni. Követte az eseteket, a tárgyalásokat, újságkivágásokat tett el a jövőre gondolva, de a megtörtént bűnesetek olvasói elvárták, hogy az igazság győzedelmeskedjen. Éppen ez jelentette a műfaj vonzerejét. Az emberek ettől valamelyest nagyobb biztonságban érezték magukat a világban, ahol rossz dolgok történtek jó emberekkel. A való életbeli hősök vonzották őket a műfajhoz – rendőrök, ügyészek, bírók, akik megnyugvást hoztak az áldozatoknak. Akik visszaállították a dolgok természetes rendjét. Ilyenkor bebizonyosodott, hogy van kihez fordulni. Az emberek hite helyreállt.

Ezúttal azonban Meg egyáltalán nem volt benne biztos, ki a tettes.

Először még azt hitte, tudja. A rendőrfőnök, a helyettesei, a kerületi ügyész – a városban senkinek szemernyi kétsége sem volt felőle, hogy huszonkét évvel ezelőtt Tyson Mack erőszakolta és fojtotta meg Sherry Brogant, amiért meg is kapta a büntetését.

Ez pár héttel ezelőttig így is maradt.

Amíg Meg vissza nem tért Shelter Baybe, hogy megírja Sherry történetét.

Amíg el nem kezdte felfejteni a hazugságok és a félrevezetés sötét hálójának szálait, majd fel nem ötlött benne a lehetőség, hogy esetleg más is tehetne.

És hogy az a valaki még mindig a városban lehet. Közöttük.

Ismét a szövegre fordította a figyelmét. Az akkut hamarosan tölteni kell. Talán húsz perce maradt. Meg fontolóra vette a technikát. Talán amolyan dickensi módszerrel, minden tényezőt alaposan figyelembe véve vizsgálhatná a történetet, akkor jobban el tudna távolodni, és könnyebben is menne az írás.

Csak írd le. Jön, ahogy jön. Később finomíthatod. Ne gondoldj Blake-re és Geoffre odakint...

Folytatta a gépelést.

Ha az ember átrepül az oregoni partvidéknek ezen szakasza fölött, láthatja Shelter Bay városkáját egy fehér homokkal borított, hat kilométer hosszú földnyelv mögé bújva az óceán elől. Ember alkotta korallzátonyok terelik az árapályt ki-be az öböl torkolatánál, és a halászok itt kísértik a szerencsésüket, nemegyszer egészen addig, amíg végül jet skikkel kell a mentésükre sietni. A földnyelv északi vége nemzeti park. Parti fenyők és cserjék borítják, köztük ösvények kanyarognak. A környék népszerű a lovas kempingezők körében.

Huszonkét évvel ezelőtt két lakóövezetet látott volna a szemlélődő, amelyeket a parti országútnak a városka kereskedelmi központját megkerülő szakasza választott ketté. A nagyobb, nyugati városrész egy dombon épült, ahonnan ki látás nyílt az óceánra, illetve délnyugaton az öbölbe torkolló Hobson folyót ölelte. A déli városrészben áll a Brogan család kétszintes háza. Az épület mögött sűrű, több ezer hektáron

elterülő erdő fut egészen a hegytetőig. A megye változatos terpe és klímája miatt – több mint száz kilométernyi látványos partszakasz öt öböllel és kilenc nagy folyóval – nem megy ritkaságszámba, ha eltűnik valaki.

De ami a gyilkosságot illeti... Nos, Kovacs rendőrfőnök és a helyettesei nem szoktak hozzá, hogy ilyesmivel kelljen foglalkozniuk.

Közelítsünk a kamerával, pásztázzuk végig a Front Streetet a maga különös kis üzleteivel, a városházával, a tűzoltósággal, az általános iskolával, a katolikus templommal és a rendezett kis temetővel meg a Világítótorony étteremmel, benne az öböl bejáratánál büszkén feszítő világítótorony apró másolatával. Most pedig nézzük meg alaposabban Bull Sutton marináját.

Nyissunk még jobban a kamerával; ereszkedjünk le a marinához. Látják a bólogató hajókat? A bójákat? A kis türkiz férszert a kikötő végében, benne a mentőmellényeket és a rákcsapdákat? Azt, amelyikben a narancssárga mentőöv lóg a falon. Fókuszáljunk a farmersortos lányra, aki a móló deszkáin szalad éppen. Hosszú haja mélyvörös – éppen olyan színű, mint a parton növe őreg cédrusokból készülő faanyag. Igazából nem is lány. A gyerekkor és a nővé válás közötti vékony mezsgyén egyensúlyoz. Egy hét múlva lesz tizennégy éves.

Az arca rózsaszín, a tekintete ragyog, ahogy a tornacipőjében átszeli a kikötőt. A tizenhat éves Blake Sutton – barna bőrrű, hirtelenszőke, szenvedélyes zöld szemű, erős homlokú fiú – keze megáll a levegőben, miközben a rákhálót húzza be, a szeme megakad a lány karcsú, sápadt lábán.

– Hová mész, Meg? – kiáltja.

– Semmi közöd hozzá!

– Miért nincs nálad rákcsapda?

A lány nem felel. A kikötő végéhez ér, beszáll egy csónakba: bádogtest, zöld festés, kétütemű Johnson motor. Egyetlen pillanatot sem veszteget el, kioldja a kötelet, és ellöki a csónakot a parttól. Megrántja az indítózsínort. A motor kék füstpamacsot eregetve életre köhögi magát.

– Vinned kellene mentőmellényt.

A lány rá sem hederít a fiúra. Elfordítja a kormánybotot, gázt ad. Kikanyarodik a marinából, gyorsítva száguld át az öbölön, fehér habot verve fel maga mögött a zöld vízen. Kezdődik az apály, a lány körül a víz csupa csillogás, suttogás és illúzió. Nem fél. Elképzeli a tarisznyarókokból álló szőnyeget a mélyben, amint az állatok egymás hegyén-hátán mászva amolyan tengeri pókokként mozognak a homokos fenéken az áramlással.

Amikor az öböl közepére ér, a sós, csípősen hűvös szél már teljes erővel éri az arcát. Belenéz, rézvörös haja a tarkója mögött csapdos. Övé ez a nyár. Ez az öböl. Ez a város. Ez az ő világa. Éppen olyan biztonsággal ismeri ki magát a víz hangulatai között, mint a dagály után a sziklákban hátramaradt pocso-lyákban, ahol mindig tudta, hol keresse a legjobb és legkövérebb kagylókat. Ez az ő birodalma. A saját kis akváriuma. Itt biztonságban volt a ragadozóktól, akik sosem vadásznak az olyan tökéletes kis amerikai almáspite-városkákban, mint Shelter Bay.

Miközben azonban a parti fenyők és a lankákon növe-
csenő cserjék között fények és árnyékok játszanak a késő szeptembe-
ri délutánon, a lányra olyan szörnyűség vár, amit még csak
el sem tud képzelni, mivel soha még csak hasonlót sem

tapasztalt, olyan borzalom, hogy huszonkét évig fel sem tudja idézni majd. Olyan borzalom, ami összetöri a várost, és életeket tesz benne tönkre. Meg a családját veszíti el miatta. Az élete nem lesz többé olyan, amilyennek ismeri és szereti.

Blake figyel, amint távolodik.

Meg sebesen, céltudatosan halad a szemközti part fehér homokja felé.

A fiú követni akarja, játszani vele az óceánon. Megcsókolni a száját. De a nyár odaláncolta a marinához, az apja mellett kellett dolgoznia. Düh hasít belé. A bátyja megint meglógott a munka elől, még nem is pirkadt, amikor elindult a zsákjával uszadék fát keresni a „műveihez”. Blake látta az emeleti ablakból, amikor a csónakja, mint valami bogár száguldott végig az öböl hajnali, üveges nyugalmán. Ő is a földnyelv felé tartott.

– Blake! – kiáltja oda az apja a kikötő másik végéből. – Egy vevő vár!

A fiú lecsapja az üres rákcsapdát, és gumicsizmájában végigcsörtet a deszkákon.

A lány nem is sejti, mi vár a parton, a dűne túlsó lejtőjén a fenyők között. Kifuttatja zöld csónakja orrát a partra, alatta halkan csikordul a homok. Kilép a vízbe, feljebb húzza a csónakot a tömörebb talajra, óvatosan, hogy elkerülje az éles osztrigákat...

Meg mozdulatlaná meredt, amikor meghallotta a halk koppánást valahonnan a lakókocsi mellől. A hang nem volt szinkronban a vihar zajaival. Hallgatózott, próbálta elválasztani a ködkürt bőgésétől és a hullámok meg a szél távoli dörömbölésétől. Kaparászást hallott az ajtó felől, aztán megmozdult a kilincs. Megnek felgyorsult a

pulzusa. Újabb zörgést hallott, aztán mozgást érzékelt, mintha valami meglökte volna a pick-up platójára szerelt lakókocsit. A kilincs most már hangosabban zörgött, de az ajtó zárva volt. Meg némán bámulta, miközben a hűtőszekrény alatti fiók felé nyúlt. Kihúzta. A szája kiszáradt, az ujjai összezáródtak az egyik kés nyele körül. Mennydörgés csattant, a nő szíve majd kiugrott a helyéből. Lassan felállt, a kést markolta. Az asztal fölötti roló felé nyúlt, rést nyitott rajta. Villám hasított az öbölbe, és a pillanatfelvételen csillogó fekete vizet látott, a széllel hajló göcsörtös fenyőket, ezüstös hókását. A parkolón átcigánykerekező törmeléket. Egy szélben csattogó kötelet. Semmi mást.

Óvatosan a lakókocsi másik oldalán lévő ablak felé lépett. Halvány füstszag ütötte meg az orrát. Aztán már erősebben érezte. *Tűz.* Pánik költözött a gyomrába. Két gáztartája volt, az egyik nyitva, hogy táplálja a fűtést, és áramot szolgáltatson a hűtőszekrénynek. A pick-up csordultig töltve dízelolajjal. Az egész kocsi pillanatok alatt a levegőbe repülhet.

– Noah! Ébresztő! Gyorsan!

Ugrott, hogy kinyissa az ajtót, de a földbe gyökerezett a lába. A pánik megbénította az agyát. Mi van, ha valaki ki akarja füstölni őket? Muszáj kockáztatnia.

– Mi történik? – Noah az álomtól kábán, értetlenül ült fel.

– Fogd a kabátod, és gyere ide!

Elfordította a zárat, lenyomta a kilincset, és meglökte az ajtót. Nem nyílt ki. A vállával feszült neki. Semmi sem történt. Erősebben próbálkozott. Az ajtó nem moccan. A füstszag egyre erősebb lett. Az ágy alól szivárgott felfelé. Meg narancssárga villanást pillantott meg a pickup fülkéje és a lakókocsi közti ablakon át. Lángok. Noah köhögni kezdett.

Valaki bezárta őket. Csapdába estek – emberhús egy robbanni készülő konzervdobozban.

Koncentrálj! A pánik végzetes. Gondolkozz! Logikusan...

Meg remegő kézzel felrántotta a rolót, és felfelé kezdte rángatni az ablakot. Beszorult. A szemközti ablakhoz ugrott, a körme is beletrött, ahogy próbálta kinyitni. Csakhogy ez az ablak sem engedett. A tekintete körbejárt a lakókocsi belsejében. A tűzoltókészülék! Lekapta a helyéről, és belevágott vele a legnagyobb ablakba az asztal fölött. Az üvegen repedések futottak végig. Még két ütés után a darabok kifelé zuhantak. Eső, szél, hókása özönlött be, elárasztva a nő arcát.

– Noah, gyere ide! – A tűzoltókészülékkel rácsapott az ablak alsó keretére, így sikerült megszabadulnia az éles szilánkoktól. Noah-t egy takaróba csavarta, és felsegítette az asztal mögötti padra. – Kiteszlek itt, jó? Amikor földet érsz, fuss. Amilyen messze csak tudsz, el a part mentén, mielőtt felrobban a kocsi. Meg foglak keresni majd. Indulás!

Az eső eláztatta a pulóverét, miközben kíségette Noah-t. A fiú lába kavicsot ért. Sápadtan, tágra nyílt szemmel nézett fel.

– Gyerünk! Futás!

A gyerek megfordult és elszaladt, apró test vézna lábakon a lucskos fekete viharban.

Meg valahogy oldalvást kipréselte magát az ablakon. Amikor a lába földet ért, visszanyúlt a késért. Ebben a pillanatban kőkemény ütés érte a tarkóját. A teste megremegett, minden izma elernyed. Fájdalom robbant a fejébe, kisugárzott a gerincébe, de még az ujjai hegyébe is. Elhomályosodott előtte a világ. Próbált megfordulni, egyik lábát a másik után tenni, futni, de megbicsaklott a térde, és a kavicsos talajra rogyott.

Az újabb ütés a bordáit érte. Hallotta a csont reccsenését. Levegő után kapott, próbált odébb gördülni, feltápáskodni. Kúszni leg-alább. Valahol a tudata perifériáján érzékelte, hogy süvítő szél által táplált lángok nyaldossák a pick-upját. Egyre sűrűbb, maró füst gomolygott. Zuhogott a havas eső. Meg négykézlábra emelkedett. Kezdett elsötétedni előtte a világ. El kellett menekülnie, mielőtt felrobbannak a gáztartályok. Azonban ahogy előrébb csúsztatta a fél kezét, valaki felrántotta a hajánál fogva, és megfordította.

Villám cikázott át az égen. És abban a pillanatban látta.

Ő az.

Találkozott a tekintetük. Ott és akkor, a fájdalomtól megmerevedett időben végtelen közönyt látott a férfi arcán. Meg már mindent tudott.

Gyomorforgató, nyálkás bizonyosság szállta meg. Már tudta, hogyan ér véget a könyve – mégsem írhatja meg soha. Már tudta, hogy a férfi tette, és azt is pontosan tudta, hogy... ő halott.

1. fejezet

Négy héttel korábban. Seattle.

—**M**A ESTE ITT VAN VELÜNK A STÚDIÓBAN a valódi bűnesetek elismert krónikása, Meg Brogan.

Stamos Stathakis, az *Evening Show* műsorvezetője kinyújtotta a lábait, és egyik cowboycsizmáját átvette a másikon, miközben féloldalasan támaszkodott rikító narancssárga széke karfájára. Meg hasonló ülőalkalmatossága túl kicsi volt, túl szűk, és benne ülve a nő azt kívánta, bár nadrágot vett volna fel, mert így gondosan oldalra kellett billentenie összeszorított térdeit, hogy legalább félig-meddig megőrizze a méltóságát méretre szabott szoknyájában.

Az asztal férfi felé eső oldalán Meg legújabb könyve hevert, a *Feljethetetlen bűnök*. Mögöttük az egész falat beborító képernyőre pedig a borítót vetítették ki. A grafikus jó párszor átdolgozta, hogy visszaadja a komor „északi noir” hangulatot. Az élesen megvilágított dobogó előtt, ahol ő meg Stathakis kapott helyet, a stúdió közönsége bújt meg a sötétben. Ebbe a sötétségbe dobta most bele Stamos

a maga jellegzetes, cinkos mosolyát, amivel azt sugallta: *szétcincálom ezt a nőt.*

Bocs, de nem fog összejönni, Stathakis.

Azért felgyorsult a pulzusa. Hirtelen érezte Jonah-t, a vőlegényét, aki oldalról figyelt, meg a sajtósát. A stúdióban nagyon meleg volt. Irracionális félelem furakodott Meg mellkasába. Mindig jól teljesített a kamera előtt, de soha nem érezte magát elemében.

– Mielőtt megtörtént bűnesetek megírására adta volna a fejét, Meg leginkább a *Seattle Times*nál bűnügyi szerkesztőként eltöltött rövid, de annál ellentmondásosabb ténykedésével szerzett hírnevet magának. Egyszerű riporterként kezdte, aztán addig kapaszkodott felfelé, amíg nemsokára díjnyertes és meg nem alkuvó tudósításokkal állt elő bűnről és bűnhődésről. Ezeket egy népszerű blog követte, és a televízióba is egyre gyakrabban hívták, hogy kommentálja a nagy figyelmet kapó eseteket. Első könyve az *Enyém vagy: a megszállottság története* öt éve került a polcokra és a *New York Times* sikerlistájára. Meg azóta állandó szereplője a hasonló listáknak, újra meg újra bizonyítja, hogy számolni kell vele a megtörtént bűncselekményeket feldolgozó könyvek piacán, ahol pedig nagy a versengés. Legutóbbi könyve, a *Feledhetetlen bűnök* holnaptól kapható a boltokban. – Felemelte a könyvet, a kamera ráközelített. – Meg az emlékezet ingoványos talajára visz bennünket, rávilágít, milyen megbízhatatlan a memóriánk, és felidéz egy régi, máig megoldatlan ügyet, amit majdhogynem el is felejtettek. Köszönöm, hogy eljött ma este, Meg. Mesélne a legújabb könyvéről?

Meg ellenállt a késztetésnek, hogy hátraigazítsa a haját, és elmosolyodott.

– A *Bűnök* Gloria Lulofs története, akit kislánykorában szexuálisan zaklatott az apja a család minnesotai birtokán. Két fiú a közeli

rezervátumból közbelépett, hogy megmentse. Gloria apja mindkettejüket megölte egy vasvillával, és a hétéves lánya szeme láttára elásta a holttesteket egy fészkerben. Ötvenhat évig senki sem jelentette a bűntényt. Gloria, akinek súlyos traumát okozott, amit látott, minden emléket elfojtott magában erről az esetről és a folyamatos szexuális zaklatásról is. Már a hatvanas éveiben járt, amikor egyszer csak bejelentést tett arról, amit az emlékei szerint annak idején látott.

– De a rendőrség nem találta nyomát semmiféle feljegyzésnek, miszerint két fiú eltűnt volna a rezervátumból – fűzte hozzá Stathakis.

– Így van. Gloria apja pedig minden vádat tagadott. A rendőrség sem találta megbízható tanúnak a nőt. Gloriának előrehaladott hasnyálmirigyrákja volt, az élete nagy részét alkoholistaként élte le, orvosságokat szedett, és kezdődő demencia jeleit mutatta. A nyomozást megszüntették.

– Amíg egy újság fel nem vette a fonalat.

– Igen. Az újság bevetett egy talajradart. Találtak is valamit a fagyott földben, ott, ahol valaha Lulofsék pajtája állt. Engedélyt kaptak a jelenlegi tulajdonosoktól, hogy felássák a környéket. Emberi maradványok kerültek elő. A fiúk, akik több mint fél évszázaddal korábban kiszöktek a rezervátumból. A szakértői vizsgálat megerősítette Gloria beszámolóját, és a nyolcvanas évei végén járó Hans Lulofsot tavaly elítélték két rendbeli gyilkosságért és nemi erőszakért.

– Komoly elégtétel volt ez Gloriának, aki alig három hónapja halt meg, úgy hallottam, az ön könyvével a kezében. Mintha csak erre a feloldozásra várt volna, hogy békében elmehessen.

– Küldtem neki egy példányt, amint kikerült a nyomdából. – Megnek egy pillanatra elcsuklott a hangja. Megköszöri a torkát. – Az ilyen lezárásnak komoly testi-lelki hatása van.

– Mit gondol, miért olyan fontos az áldozatok családjainak, hogy nyugvópontra jussanak az ügyek? Amolyan bosszúként élik meg, hogy a tettet elfogják és megbüntetik? Ez elégedettséggel tölti el őket?

– Nem hiszem. Az áldozatokkal beszélgetve úgy tapasztaltam, az ítélet hiába jelent győzelmet a számukra, mégis ürességet éreznek. Inkább arról van szó, hogy megszabadulnak végre. A nyomozás, a tárgyalás során az áldozat és a szerettei a semmiben lebegnek. Az életük megáll. Amint megszületik az ítélet, és a rosszfiút lesittelik, amint végérvényesen fény derül az igazságra, végre szabadon gyászolhatnak. Veszni hagyhatják a régi énjüket, és kezdenek előlről.

Stathakis egy pillanatig hagyta, hadd lógjanak a levegőben a szavak, aztán előredőlt.

Meg várt.

A műsorvezetőnek megvolt a maga receptje. Szeretett meglepő húzással váratlan kérdéseket feltenni, általában az interjú vége felé. A kamera ilyenkor mindig a vendéget pásztázta, mielőtt az igazán összeszedhette volna magát. Meg a stúdió falán lógó órára pillantott. Stathakis most már bármelyik pillanatban bedobhatja a nap kérdését.

– Ön interjút készített Hans Lulofsszal a könyvhöz.

– Nem foglalkozom semmilyen történettel, ha nem tudok beszélni a tettel. Ők a könyveim antihősei. Mindig ezekre a férfiakra alapozva választom ki az eseteket. Vagy nőkre.

– Korábban említette, hogy ideális esetben olyan antihőst vagy ha úgy tetszik, gonosztevőt választ, akinek látszólag mindene megvan. Vonzó külső, karizma, sárm, siker, szeretet, vagyon, tehetség, tisztelet, csupa olyasmi, amit mindannyian szeretnénk magunknak. Senki

nem gondolná róluk, hogy éppen őket tartóztatják le gyilkosságért. Azért velük foglalkozik, mert így több könyvet el tud adni?

Meg elmosolyodott.

– Mert ezek az ügyek érdeklik a legjobban az embereket, és ez adja a történetek struktúráját. A legjobbtól tanultam. Day Rigby amolyan mentorféleségem lett.

– De Hans Lulofs nagyon nem felel meg ennek a mintának, igaz? Nyomorék öregember, megrögzött alkoholista, aki nyomorúságos élete vége felé épp csak elboldogul valahogy egy meddő farmon. Nem mondhatni, hogy épp ő tartana számot az emberek érdeklődésére. – Még jobban előrehajolt, bele Meg személyes terébe, a tekintete hirtelen Megébe fúródott. – Szóval miért? Miért éppen ez az ügy? Mi fogta meg magát annyira Hansban és Gloriában?

Meg a torkát köszörülte. Magán érezte Jonah ítélkező tekintetét a takarásból. Tudta, hogy Stathakis következő szavaiban ott ólálkodik a kegyelemdőfés.

– Nos... Azt hiszem, mindig érdekelt az emlékezés megbízhatatlansága. Az, ahogyan működik, a szerepe a bűnügyi nyomozásban, az azonosításban, a bűnvádi eljárásban, a tárgyalások során. Érdekelt, hogyan csap be bennünket a saját elménk, és hogyan véd meg a fájdalomtól. Ez pedig tökéletes eset volt ennek a tanulmányozására. Egy elfelejtett bűntény, aminek viszont nem törölték el a nyomait. Bizonyos értelemben Gloria egész életében ott ólálkodott a tudatának felszíne alatt. Ez kergette alkoholizmusba, önpusztításba, ezért nem tudott igazi kapcsolatokat kialakítani. – Mosolyt kényszerített az arcára. – Hiszek benne, hogy Gloria története mindannyiunkban megszólaltat valamit.

Stathakis méregette, két teljes másodpercre csend lett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ezek szerint nem a saját emlékezetkiesése vonzotta ehhez a történehez? Nem a mélyen gyökerező szükséglete, hogy felidézzen egy gyilkosságot?

Bumm!

– Bocsánat, hogy mondja?

– A saját nővérét, Sherry Brogant huszonkét évvel ezelőtt brutálisan megerőszakolták és megfojtották. Önt is megtámadták, és bár nem halt meg, agyrázkódást szenvedett, és semmiféle emléke nincs az eseményekről. Az apja börtönben halt meg, ahová gyilkosság miatt került, ugye? Talán ez húzódozott meg a mélyben, ezért szippantotta be Gloria Lulofs esete. Ezért szentelte annak az életét, hogy bűntényekről ír, és próbálja megérteni a köztünk élő és gyilkoló szörnyetegek elméjét? Ezért ás a miértek mélyére? Mert önnek is kell a lezárás, és így képzeled el? Valahol a lelke mélyén... – az öklével puhán a mellére ütött, közben a tekintete rezzenéstelenül fúródott Megébe – ...ez az egész önről szól. A múltjáról. A saját igénnyéről, hogy megértse a miértet.

– A múltamnak – felelte Meg lassan, komoran, állva a férfi tekintetét – semmi köze a munkámhoz. Az egyetemen kezdtem bűntényekről írni, amikor irodalmat és pszichológiát tanultam. Diáklázadás tört ki, én pedig éppen ott voltam, és tudósítottam róla az egyetemi újságnak. Végig nyomon követtem a történet alakulását, és később már a *Times* is átvette az írásaimat. Ezután egyre többet dolgoztam már diákként is. Miután lediplomáztam, a *Times* állást kínált.

– Á! – Stathakis hátradőlt. Az a mosoly! – De tagadhatatlan, hogy mindannyian a múltunk produktumai vagyunk, nem igaz, Meg? Mindegy, hogyan próbáljuk leplezni, a tudatalatti erők formálnak bennünket. Meg fogja írni egy nap Sherry Brogan történetét? –